బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

అరగంట తర్వాత ట్రేలో కాఫీ కప్పులతోబాటు వేడివేడి పకోడీలు కూడా తీసుకుని బైటికి వచ్చింది సుమ. హాల్లో దీప్తి, ఆదిత్యలు కనిపించలేదు.

మేడమీదనుంచి సన్నగా అస్పష్టంగా మాటలు వినిపిస్తూవున్నాయి. సుమ తండ్రికి కాఫీ యిచ్చి, నేరుగా మేడమీదకి వెళ్ళింది. వాళ్ళ మాటలు వినిపించిన గది దగ్గరకు వెళ్ళి తలుపు తట్టింది. ఎవరూ తలుపు తీయలేదు.

రెండవసారి తట్టబోయి డిస్టర్బ్ చేయడం యిష్టంలేక వెనక్కి తిరగబోతుండగా దీప్తి మాటలు పెద్దగా వినిపించాయి.

"ఇంకా ఈ యింట్లో ఎన్నాళ్ళు వుంటావు?" అడుగుతూ వుంది ఆదిత్యని.

సుమ వెళ్ళబోయినదల్లా ఠక్కున ఆగిపోయింది.

"నువ్వు యిండిపెండెంట్‌గా సంపాదించుకుంటున్నావు. ఫ్యూచర్‌లో నీకే హెల్ప్ కావాలన్నా నా పేరెంట్స్ నీకు సపోర్ట్‌గా వుంటారు. ఈ యింట్లో మేనమామకి సేవలు చేస్తూ ఎన్నాళ్ళు వుంటావు? ఇక్కడ నీవాళ్ళెవరున్నారు? ఆయన నీకు మేనమామే కానీ, స్వంత తండ్రికాదు కదా! అయినా యింత పెద్ద యింట్లో నేను వుండలేను. మనం పెళ్ళవుతూనే ఒక అపార్ట్‌మెంట్ తీసుకుని అక్కడికి షిఫ్టయిపోదాం. ఏమంటావు?" గోముగా అడుగుతుంది దీప్తి.

"అలాగే...చూద్దాం" ఆదిత్య అంటున్నాడు.

సుమకి ఒక్కసారిగా అరచేతుల్లో చెమటలు పట్టాయి. చేతులు వణికి ట్రేలోని కప్పులు, ప్లేట్లు ఒకదానికొకటి కొట్టుకున్నాయి.

ఇంతలో 'ధన్'మంటూ తలుపు తెరుచుకుంది.

"వాహ్! గుడ్‌టైమింగ్. నేనూ యిప్పుడే కాఫీ సంగతి గుర్తుచేద్దాం అనుకుంటున్నాను. థాంక్యూ" అంటూ సుమ చేతిలోని ట్రేని అందుకుని మొహం మీదే తలుపేసింది.

రాత్రి పదకొండు గంటల సమయంలో తలుపు చప్పుడు విని లేచి వచ్చాడు ఆదిత్య.

"ఇంత రాత్రప్పుడు వచ్చావేంటి? మామయ్యకి బాగానే వుంది కదా!" గుమ్మంలో నిలబడ్డ సుమని చూస్తూ కంగారుగా అడిగాడు.

"అదేం లేదు. నాన్నకి బాగానే వుంది. నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" అంది మొహమాటంగా.

ఇంకా నిద్రావస్థ వదలనట్టు అతని రెప్పలు వాలిపోతున్నాయి.

"రేపొద్దున మాట్లాడొచ్చు. కానీ, అప్పటిదాకా ఆగితే నాకు మనశ్శాంతి దొరికేట్టులేదు. అందుకే. హాల్లో కూర్చుని మాట్లాడుకుందామా?" నసుగుతూ అంది.

"ష్యూర్" ఆమెతోపాటు నడిచాడు.

"ఆదీ! నీకు తెలుసుగా నేను యింకో మూడువారాల్లో ముస్సోరీకి ట్రైనింగ్‌కి వెళ్ళాలి. నేను తిరిగి వచ్చేదాకా నాన్నని జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి. ఈ సాయం అడగడానికి నువ్వు తప్ప నాకింకెవ్వరూ లేరు." అని ఆపింది.

"నువ్వేం కంగారు పడకు. మామయ్యని నేను జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాను. సరేనా!?" సుమ చేతిని పట్టుకుంటూ చెప్పాడు.

"నీ పెళ్ళి యింకో రెండు నెలల్లో వుంది. నీ మీద ఈ భారం వెయ్యడం కరెక్ట్ కాదని నాకూ తెలుసు. కానీ ట్రైనింగ్ చాలా ముఖ్యం. నాది స్వార్థమే అనుకో.. అవసరమే అనుకో. కానీ ఈసారికి తప్పదు. మీ పెళ్ళి తర్వాత, నేను ట్రైనింగ్ పూర్తిచేసుకుని వచ్చేంత వరకూ ఈ యింట్లో నాన్నగారితో వుండండి. నేను తిరిగివచ్చాక, నిన్నూ, దీప్తిని అస్సలు యిబ్బందిపెట్టను ఆ తర్వాత మీకు యిష్టమైనట్టుగా అపార్టుమెంట్‌లో మీ కొత్తకాపురం పెట్టుకోండి" వివరణ యిస్తున్నట్టు అంది.

"అంటే సాయంత్రం మా మాటలన్నీ విన్నావన్నమాట" అన్నాడు ఆదిత్య కనుబొమ్మలెగరేస్తూ.

"కావాలని వినలేదు. అనుకోకుండా జరిగిపోయింది. అయినా మీ ఉద్దేశ్యం తెలియడం ఒకందుకు మంచిదే అయ్యింది. నీతో ముందుగా మాట్లాడడానికి అవకాశం దొరికింది."

"మామయ్యని చూసుకోవడం నాకు కష్టంకాదు. కానీ, దీప్తి సంగతి నీకు తెలుసుగా! పోనీ పెళ్ళిచేసుకోవడం మానెయ్యమంటావా?" అన్నాడు సూటిగా ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"ఆదీ! నేనా? దీప్తినా? తేల్చుకో అని అడగడంలేదు. ఒక్క నాలుగునెలలు నీ సాయం కావాలని అడుగుతున్నాను అంతే" కోపంగా అంది.

"కానీ నువ్వు అడక్కపోయినా దీప్తి అదే ప్రశ్న అడుగుతుంది. అప్పుడు ఏం చేయమంటావు?" ఆమెనుంచి ఏదో రాబట్టాలన్నట్టుగా అడిగాడతను.

"ఆయన నాకు నాన్న అయితే నీకు నిన్ను పెంచి పెద్ద చేసిన మేనమామ. అవసరానికి అంతమాత్రం చేయాల్సిన బాధ్యత నీకు వుంది. నీకే యిబ్బంది వచ్చినా నాకు చెప్పాలి అని నా దగ్గర మాట తీసుకున్నావుగా! అందుకే అడుగుతున్నాను. ఇక నీ కాబోయే భార్యను ఎలా ఒప్పించుకుంటావో అది నీ తలనొప్పి. నాకు సంబంధంలేదు" ఆవేశంగా చెప్పి సోఫాలోనుంచి లేచింది.

"ఇప్పుడు కరెక్ట్‌గా చెప్పావు ఇలా ఎప్పుడు మాట్లాడతావా? అని ఎదురుచూస్తూ వున్నాను. డోంట్‌వర్రీ. అంతా నువ్వనుకున్నట్టే జరుగుతుంది" అన్నాడతను చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

అతను ఆటపట్టిస్తున్నాడా? అలా అనడం వెనుక ఏదైనా ఆంతర్యం వుందా? అని ఒక్క క్షణం ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది సుమ.

ట్రైనింగ్‌కి వెళ్ళబోయేముందు, షాపింగ్‌కి వెళ్ళి కావలసిన బట్టలు, వస్తువులు కొనుక్కుని వచ్చింది సుమ.

చివర్లో హడావుడి పడకుండా పదిరోజులముందు నుంచే ఏర్పాట్లు చేసుకోవడం మొదలుపెట్టింది.

ఆ రోజు రాత్రి ఏడుగంటలప్పుడు, బజారు నుంచి వస్తూనే, "కాకా! నాన్న భోజనం అయ్యిందా?" అంటూ రామయ్యని అడిగింది.

"ఇచ్చిన బిడ్డా!" రామయ్య చెప్పాడు.

సుమ తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళింది.

మంచం మీద పడుకుని వున్నారాయన.

సన్నగా గురకశబ్దం వినిపిస్తూ వుంటే నిద్రపోతున్నారనుకుని చప్పుడు చేయకుండా వెనక్కి తిరగబోయి ఒక్క క్షణం ఆగిపోయింది.

"ఆ గురక శబ్దం మామూలుగా అనిపించడం లేదు." అనుమానం పరుగున మంచం దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"నాన్నా! నాన్నా!" అంటూ పక్కకి కదిపి చూసింది.

ప్రసాదరావు కనురెప్పలు కొద్దిగా తెరుచుకుని వున్నాయి.

ఏ.సి చప్పుడులుగా ఆయన గొంతుతో నుంచి నిరంతరాయంగా శబ్దం మనిషి నిలువునా కంపించిపోతున్నాడు.

సుమకి భయమేసింది.

"ఆదీ!..." అని పెద్దగా అరుస్తూ, ఒక్క పరుగున వెళ్ళి అతన్ని పిలుచుకుని వచ్చింది.

ఇద్దరూ గదిలోకి వచ్చేసరికి ఊపిరి అందనట్టుగా ఎగిరిపడుతున్నది ఆయన శరీరం.

అంబులెన్స్‌కి ఫోన్ చేసి ప్రసాదరావు తలని ఎత్తుగా ఒళ్ళో పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు ఆదిత్య. ఏం చేయాలో తోచనట్టు అయోమయంగా వుంది యిద్దరికీ.

తండ్రి ఛాతీ మీద నెమ్మదిగా చేత్తో నిమురుతూ పేపర్‌తో గాలి విసురుతూ కూర్చుంది సుమ.

రెండు నిముషాలు కూడా గడవక ముందే, ఆదిత్య చేతుల్లో నిలవలేనట్టు ఎగిరిపడడం ప్రారంభించింది ఆయన శరీరం. ఉన్నట్టుండి. ఛాతీపై భాగం నుంచి ఒక్కసారిగా గాల్లోకి లేచి పక్కకి దొర్లి పడిపోయాడాయన. అతికష్టం మీద పట్టుకుని ఆపే ప్రయత్నం చేశాడు ఆదిత్య.

"ఆదీ!" భయంగా కళ్ళనీళ్ళతో అతనివైపు చూసింది సుమ. ఏదో ఒకటి చేసి ఆయన్ని కాపాడాలనే తాపత్రయం. ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయత. చూస్తూ వుండగానే. ఆదిత్య ఒళ్ళో, సుమ దగ్గర కూర్చుని వుండగా ఆయన ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోయాయి.

తండ్రిని గురించిన వార్త వింటూనే, సుధీర్ కుటుంబంతో సహా వెంటనే బయల్దేరి వచ్చి, అంత్యక్రియలకు అందుకున్నాడు. ప్రసాదరావు అనే వ్యక్తి తాలూకు వునికిని, ప్రకృతి ధర్మానుసారంగా పంచభూతాల్లో కలిపేయడం జరిగిపోయింది. చివరిచూపుకి వచ్చినవారు సుధీర్‌నీ, ఆదిత్యనీ పలకరించి వెళుతూ, సుమని గురించి అడుగుతున్నారు. సుమ వాళ్ళనెవ్వరినీ కలవడానికి యిష్టపడనట్టుగా వెళ్ళి తన గదిలో ఒంటరిగా కూర్చుంది. బాధ, ఏడుపు, నిరాశ వీటన్నింటినీ మించిన ఫీలింగేదో లోపలనుంచి నలిపేస్తూ వుందామెని. గుండె కాలిపోయి బూడిదకుప్పలా మారినట్టు నిర్లిప్తంగా మోకాళ్ళ మీద తలపెట్టుకుని కూర్చుంది.

"సుమా!" ఆమెని వెతుక్కుంటూ అక్కడికి వచ్చాడు ఆదిత్య. తలయెత్తి చూసిందామె.

ఆమె కళ్ళలో కనిపించిన నిస్పృహ చూసి భయమేసిందతనికి.

"సుమా! బాధ ఏడుపు ఒంటరిగా మోయాలని చూడకు. నలుగురిలో కూర్చో" అన్నాడూ దగ్గరకు వచ్చి కూర్చుంటూ.

"ఎవరున్నారు నాకు కావలసిన నలుగురు? నాన్న పోయిన బాధ ఎవరితో పంచుకున్నా తగ్గేదికాదు ఆదీ. 'నాన్న' అనేది ఒక పిలుపు మాత్రమే కానీ, ఆయన నాకేంటో నేను మాటల్లో చెప్పలేను. ఆయనే లేకపోతే నేను ఎక్కడుండేదాన్ని? నేను చేసిన తప్పుకి అమ్మ నా మీద అలిగింది. నువ్వూ నాతో మాట్లాడలేదు. కానీ, నాన్న ఒక్కరే నన్ను క్షమించి దగ్గరికి తీసుకున్నారు. ఏ రోజూ నేను తక్కువ అని కానీ తప్పుచేశానని కానీ ఆయన అనుకోలేదు. నా చేతిలో చిల్లిగవ్వ లేనప్పుడు మిమ్మల్ని డబ్బు అడగడానికి నాకు అభిమానం అడ్డొచ్చింది. కానీ నాన్న నా అవసరం తెలిసినట్టుగా నాకు డబ్బు యిచ్చారు. ఆయన గుండెలో ఒక భాగం ఎప్పుడూ నాకోసం కొట్టుకుంటూ వుండేదేమో అనిపిస్తూ వుంటుంది నాకు. నా జీవితానికో ఆశయాన్ని కల్పించింది నాన్నే. నేను ముందు, వెనుక పక్కల ఎటు చూసుకున్నా నాకు ఆయనే కనిపిస్తారు. నా చదువు, ఆలోచన, ఆశయం వ్యక్తిత్వం అన్నింటిలో ఆయన వేలిముద్రలే కనిపిస్తాయి. అలాంటి నాన్న లేకుండా ఎలా వుండాలి? చెప్పు. నాకు నా నాన్న కావాలి" అంటూ చిన్నపిల్లలా వెక్కి వెక్కి ఏడ్వడం మొదలుపెట్టింది.

ఆమె గుండెబరువు కరిగేదాకా ఏడిస్తేనే మంచిదన్నట్టు ఆమెని వదిలేసి కిందకి వెళ్ళాడు ఆదిత్య.

ఐదు నిముషాల తర్వాత, చిన్న ట్రే పట్టుకుని పైకి వచ్చాడు.

"సుమా ఈ పాలు తాగి, కాస్సేపు నిద్రపోవడానికి ప్రయత్నించు.లే" అంటూ గ్లాసుని ఆమె నోటికి అందించాడు.

సుమ చిన్నపిల్లలా మారుమాట్లాడకుండా అతను చెప్పినట్టే చేసింది.

"థాంక్యూ ఆదీ! నాన్నపోయిన దుఃఖాన్ని మనసులోనే వుంచుకుని, యింకోవైపు కార్యక్రమాలన్నీ చక్కబెడుతున్నావు. నేను నీకు అదనంగా యింకో తలనొప్పిలా తయారయ్యాను" అంది కృతజ్ఞత నిండిన కళ్ళతో.

"నువ్వు నాకు తలనొప్పి అని నేను ఎప్పుడైనా అన్నానా?"

"నువ్వు అనకపోయినా నేను అర్థం చేసుకోవాలిగా! నాలుగురోజుల్లో నేను ట్రైనింగ్‌కి బయలుదేరాలి. ఫ్రైడేకి డెహ్రాడూన్‌కి ఫ్లైట్ టికెట్ కన్‌ఫర్మ్ అయ్యింది" చెప్పింది. "ఈ పరిస్థితిలో నువ్వు ఒక్కదానివే వెళతావా? నో నేను కూడా వస్తాను" అన్నాడతను.

"నా గురించి నువ్వు ఆదుర్దాపడకు. ఇక్కడ కార్యక్రమాలు వదిలేసి నా వెనకాలే వచ్చి నువ్వు చేసేదేమీలేదు. ఒంటరిగా బతకడం అలవాటు కావాలి నాకు. అమ్మ, నాన్న, అక్క, తమ్ముడులాంటి బంధాలేవీ లేవు నాకు. దారాలన్నీ తెగిపోయిన గాలిపటంలా పూర్తిస్వేచ్ఛ" అంది. విరక్తిగా నవ్వే ప్రయత్నం చేస్తూ.

ఆదిత్య మొహం బాధతో చిన్నబోయింది.

"అంటే నన్నుకూడా లెక్కలోనుంచి తీసేశావన్నమాట. అలాంటప్పుడు నేను ఏమనుకోవాలి? నాకు మాత్రం ఎవరున్నారు?" అన్నాడు నిష్ఠూరంగా.

"అలా అనకు ఆదీ" అంటూ గబుక్కున అతని నోరు చేత్తో మూసివేసింది. "నీకు పెళ్ళయ్యాక ఒక కుటుంబం ఏర్పడి సంతోషంగా వుంటావు. నీ జీవితంలోని వెలితి పూడిపోతుంది"

గుమ్మంలో అలికిడి కావడంతో మాటలు ఆపి చప్పున తన చేతిని వెనక్కి తీసింది సుమ. తలుపు దగ్గర నిలబడిన దీప్తి కళ్ళు యిద్దరినీ గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నాయి.

"మా అమ్మా, నాన్నా, నీతో మాట్లాడాలంటున్నారు పద" అంటూ ఆదిత్య దగ్గరకు వచ్చి చేయిపట్టి లేపింది దీప్తి.

సుమ ఆదిత్య మొహంలోకి చూసి అర్థవంతంగా నవ్వింది.

"నిన్ను కట్టిపడేసే నిజమైన బంధాలివే" అని చెప్పాయి ఆమె కళ్ళు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments